

Jeho fotografie, které představil před 21 lety v Kongresovém sále Priessnitzových léčebných lázní, a.s., byly neotřelé, výrazné, ale nevtíravé. Přestože to bylo tak dávno, vybavuji si nádherné foto Claudie Cardinálové, o němž se dočtete v jedné z odpovědí.

Jadran Šetlík zůstal věrný analogové fotografii. Jaký je, jak je těžké prosadit se a jak se zachovat, když nastane neplánovaná situace, napoví následující rozhovor.

*

Pane Šetlíku, máte krásné zvláštní křestní jméno. Smím se zeptat, jak jste k němu přišel a jaké bylo Vaše rodinné zázemí?

Narodil jsem se v italském Terstu. Maminka byla Slovinka a otec Čech. Ve Slovinsku nezní moje jméno tak "exoticky" a nevšedně jako v Čechách. Když jsem před lety pořádal v Mariboru mezinárodní fotografický workshop, oslovila mě slovinská televize a jeden z dotazů byl, jestli mě něco při mém pobytu překvapilo. Odpověděl jsem, že snad jen to, že se mě nikdo neptal na to, proč se jmenuji Jadran.../ smích/

Kdy jste začal projevovat zájem o umění a proč jste si vybral právě fotografii?

V deseti letech – při příležitosti, kdy se můj otec stal dopisovatelem ČTK v Římě a my se jako rodina stěhovali do "Věčného města" a můj děda mi věnoval americký fotoaparát značky Argus. K tomu se datují moje fotografické začátky. A několik let poté, kdy jsem poprvé zmáčkl spoušť fotoaparátu před slavnou herečkou Claudií Cardinale, stal jsem se nejmladším paparazzi v Římě. V tu dobu bylo o mojí budoucí profesi rozhodnuto.

V čem je fotografie jedinečná a nezastupitelná?

Řekl bych, že je to zachycení okamžiku, a to navždy! Film je sice úžasná věc, ale fotka okamžiku zastaví a Vy si je tak můžete "vychutnávat" neomezeně.

Bylo obtížné se v tomto oboru prosadit?

Jak se říká "nic není zadarmo", ani úspěch. Myslím, že důležité je najít si svůj cíl a jít si za ním. A počítat s tím, že to nepřijde samo. A pak už to samo přijde.../ smích/

Se kterými významnými lidmi jste se při své práci setkal a jak Vás to formovalo?

Setkal jsem se s mnoha významnými osobnostmi z nejrůznějších profesních oblastí. Ať již to byl Tomáš Baťa, Eva Jiřičná, Václav Havel, Bohdan Pomahač, Miroslav Zikmund, Dominik Duka a desítky a desítky dalších. Každý z nich mne obohatil zajímavou životní zkušeností, myšlenkou či moudrem. Na druhou stranu pro to, abych čerpal znalosti, životní filosofii či zmíněná moudra, není třeba čekat vždy na slavné osobnosti. Často i "selský rozum" dokáže být v životě nemalým přínosem...

Jak Vaší práci ovlivňují stále se zdokonalující technické vymoženosti?

Řekl bych, že nijak. Pracuji stále s analogovou fotografií, to znamená na film.

Ten se vyvolává, fotografie ručně zvětšují a moje originální technologie přenosu fotografické emulze na malířské plátno je také plně ruční práce. Svět digitální fotografie přenechávám mému synovi Adrianovi, který kráčí v mých šlépějích.

Mluví se o "vtipných historkách z natáčení". Zažil jste něco takového i při fotografování a můžete nám to přiblížit?

Upřímně, zažil jsem jich více než dost. Ne všechny jsou však "publikovatelné"... Ale jednu snad zmínit mohu.

Chystal jsem velkou výstavu na brněnském Špilberku a poprosil tehdy Mirka Donutila, jestli by mi ji slavnostně otevřel. Chyběl mi ale jeho portrét.

Po složitém hledání termínu na fotografování, Mirkův diář byl jako vždy přeplněný, našli jsme takové datum fotografování, abych do vernisáže stihl vytvořit jeho obraz. Mezitím jsem měl vernisáž výstavy ve Zlíně a ve chvíli, kdy jsem o ní měl hovořit v místním rádiu, volala mi kancelář prezidenta Václava Klause ohledně termínu fotografování. Ten jsem pochopitelně bez rozmyslu potvrdil. Nechtějte znát moje pocity, když jsem ten večer na hotelu zjistil, že jsem domluvil tyto dvě osobnosti na jeden den a jeden čas. Ani jednoho z nich se nehodilo odmítnout.

Tak se také současně potkali v mém ateliéru. Některé bonmoty nebudu komentovat, ale potvrdilo se mi, že i lidé s různými životními názory mohou “pod rouškou kumštu” najít souznění...

Přijal jste pozvání k účasti v komponovaném projektu “S Václavem Žmolíkem nejen o umění”, ale nebude to první spolupráce s námi. Jak s odstupem 21 let na tu první vzpomínáte?

Přiznám se, že je to opravdu dost dávno a já směřuji svoji mysl vždy dopředu. K retrospektivním vzpomínkám mi pak slouží moje fotografie...

V rámci večera “S Václavem Žmolíkem nejen o umění” představujeme významné osobnosti a výrazné talenty ZUŠ napříč Českou republikou. Byl to důvod, proč jste se bez váhání rozhodl v budoucnu usednout do křesla pro hosta také Vy sám?

Důvody byly dva. Ten první je, že sám pracuji na projektu “Ve stopách vzorů”, který představuje formou výstav fotografických obrazů mladé, talentované a čímkoliv pozitivním zapálené juniory spolu s jejich protějšky – vzory. A druhý důvod, když jsem objevil v seznamu účastníků projektu jméno mého dobrého známého, pana Cyrila Svozila, který sám vlastní portrét ode mne. Ten také rád představím při našem setkání.

Děkuji za rozhovor.

Viola Králová